

Arrest

nr. 204 105 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat S. HOLVOET, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 7 april 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische partner S.L. met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 5 oktober 2017, met kennisgeving op 9 oktober 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/04/2017 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voornaam: L. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: Kasserine

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische wettelijke partner mevrouw L., S. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag gezinshereniging in dd. 04/10/2016 dewelke is geweigerd dd. 31/03/2017 gezien de referentiepersoon niet beschikte over bestaansmiddelen die in aanmerking konden worden genomen.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden de volgende documenten voorgelegd:

☐ *Werkloosheidsattest ABVV dd 4/07/2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering ontvangt voor een periode van januari 2017 tot juni 2017.*

☐ *Attest Nationaal Verbond van Socialistische mutualiteiten waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschiktheid is van 31/07/2017 tot 31/08/2017*

☐ *Aangifte formulieren van arbeidsongeschiktheid van 1/09/2017 tot 30/09/2017 en van 1/10/2017 tot 31/10/2017 waaruit een verlenging blijkt, maar nog geen erkenning door de adviserende geneesheer*
Ter staving van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon documenten over waaruit blijkt dat de referentiepersoon op dit ogenblik arbeidsongeschikt is sedert 31/07/2017. Er is echter niet aangetoond dat betrokkene reeds beschikt over arbeidsongeschiktheidsuitkeringen.

Voor de beoordeling van de bestaansmiddelen moeten we dus terugvallen op de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon van januari tot juni 2017 heeft ontvangen. Betrokkene toont hierbij niet aan dat ze actief op zoek is naar werk en het dan ook aannemelijk is dat zij hierin wordt bemoeilijkt door haar ziekte. Doch wanneer zou blijken dat de arbeidsongeschiktheid niet langer zou worden verlengd, dan zal betrokkene sowieso terugvallen op haar werkloosheidsuitkering. Gezien de arbeidsongeschiktheid van tijdelijke aard is, dat ze niet afdoende bewijst heden actief op zoek te gaan naar werk en nog geen ziekteuitkering heeft kan er niet worden gesteld dat de referentiepersoon beschikt over stabiele bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40 ter van de wet.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt "*kosten als naar recht*" en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesesmemorie, luidt als volgt:

"Schending van art. 40ter §2 van de Vreemdelingenwet:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De Staatssecretaris heeft geen rekening gehouden met de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, die niet door art. 40ter §2 van de vreemdelingenwet worden uitgesloten, en met het feit dat mevrouw L. (...) actief op zoek is naar werk, zoals letterlijk opgenomen in art. 40ter van de vreemdelingenwet.

Schending van de motivatieplicht:

Evenmin werd een behoeftenanalyse van het gezin O. (...) - L. (...) gemaakt, en werd geen berekening gemaakt van hun daadwerkelijke behoeften en inkomsten. Zo werd geen rekening gehouden met het loon van de heer O. (...) zelf.

Tot slot werden de spaargelden van mevrouw L. (...) niet in rekening gebracht.

De gemachtigde ambtenaar heeft aldus een kennelijk onredelijke beslissing genomen, en geen rekening gehouden met de bestaansmiddelen waarover de Belgische partner van verzoeker "beschikt" - zoals door art. 40ter van de Vreemdelingenwet bepaald wordt. De materiële motiveringsplicht werd door de gemachtigde ambtenaar geschonden.

III. IN RECHTE

I.

De Staatssecretaris oordeelde in zijn beslissing dat het inkomen van de partner van heer O. (...) onvoldoende stabiel is. Reden hiervoor is dat zij in de eerste helft van 2017 een werkloosheidsuitkering genoot, doch niet in juli en augustus, aangezien zij voor deze periode arbeidsongeschikt verklaard was en er nog geen erkenning van de arbeidsgeneesheer voorlag.

Verzoeker toont aan dat zij inderdaad de eerste helft van het jaar 2017 werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen voor een totaalbedrag van € 6.321,51. (stuk 4) Vanaf 31 juli 2017 tot heden heeft zij arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontvangen. Tussen 31 juli 2017 en 30 september 2017 heeft zij een bedrag van € 2.188,08 ontvangen, (stuk 6)

In totaal mocht zij voor een periode van negen maanden dus een bedrag van € 8.509,59 ontvangen, oftewel een gemiddeld bedrag van € 945,51 per maand.

Uit de loonbrieven die verzoeker voorlegt, blijkt dat hij zelf tussen januari en maart een bedrag van € 3.836,85 verdiende, (stukken 18-20) Dit brengt het totaalbedrag op € 12.346,44, en het gemiddelde maandinkomen van het gezin O. (...) - L. (...) op € 1.371,83 van januari tot en met september 2017.

2.

De heer O. (...) dient aan te tonen dat zijn Belgische partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit is sowieso het geval wanneer zij beschikt over een bedrag gelijk aan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Op heden, sinds 1 juni 2017, is dit dus een bedrag van € 1.415,58 per maand.

In 2016, en zo blijkt uit de aangifte van de personenbelastingen, genoten verzoeker en zijn partner samen een bedrag van € 17.121,31, ofwel gemiddeld € 1.426,78 per maand, (stukken 7-8) Dit bedrag overstijgt het huidige bedrag van 120% van het leefloon tarief 'persoon met gezinslast'.

In 2017 bedroeg het gemiddelde maandloon € 1.371,83, en dus net onder voornoemd bedrag.

3.

120 % van het leefloon is bijzonder veel. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat een koppel, waarvan de ene de Belgische nationaliteit heeft en de andere een derdelander is, meer bestaansmiddelen zou nodig hebben dan 'leefloners' met een kind ten laste, om in hun onderhoud te voorzien. Dergelijk onderscheid is totaal ongegrond. 100 % van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zou dus ruimschoots moeten volstaan opdat verzoeker en zijn partner in hun onderhoud kunnen voorzien, (arrest Chakroun, 4 maart 2010, nr. C-578/08) Dit bedrag wordt sinds 1 juni 2017 begroot op € 1.179,65.

Mevrouw Sabrina L. (...) heeft tussen 5 mei 2017 en 7 juli 2017 een werkloosheidsuitkering ontvangen van ongeveer € 1.200,00 per maand, en dus meer dan het leefloon van een persoon met gezinslast. (stuk 4) Haar inkomsten zijn dus zonder twijfel toereikend.

De maanden waarin haar werkloosheidsuitkering herleid werd naar een lager bedrag (januari - april 2017) werd het gezinsbudget aangevuld met het loon van de heer O. (...). (stuk 4 en stukken 18-20) Concreet betekent dit dus dat het gezinsbudget van de heer O. (...) en zijn partner nooit lager geweest is dan het leefloon van een persoon met gezinslast.

In 2017 bedroeg het gemiddelde inkomen van verzoeker en zijn partner samen € 1.371,83 per maand.

De maanden dat de heer L. (...) aan het werk was, hadden zij een inkomen van ongeveer € 1.750,00 per maand, (stuk 4 en stukken 18-20)

De Staatssecretaris hield blijkbaar geen rekening met het loon van verzoeker, waar alle andere instanties bij berekening van het inkomen van mevrouw L. (...) dit wel doen. Dit is tegenstrijdig! Mochten de andere instanties (zoals bv. RVA) geen rekening houden met het inkomen van de heer O. (...), dan zou het inkomen van mevrouw L. (...) beduidend hoger zijn.

Hier heeft de verwerende partij niet op gereageerd. Reden waarom verzoeker dit argument nogmaals wil benadrukken.

Mevrouw L. (...) heeft een werkloosheidsuitkering van ongeveer € 1.200,00, wat meer is dan een leefloon iemand met kinderlast. Dit zou dus ruim moeten volstaan om het gezin O. (...) - L. (...) te onderhouden. Wanneer de heer O. (...) werkt en een loon ontvangt, dan heeft dit logischerwijze invloed op het bedrag van de werkloosheidsuitkering die mevrouw L. (...) mag ontvangen. Reden waarom het inkomen van de heer O. (...) wel degelijk belangrijk is in deze procedure.

De verwerende partij staart zich blind op het inkomen van mevrouw L. (...), zonder daarbij rekening te houden wat het bedrag van haar werkloosheidsuitkering zou zijn, indien de heer OMRI niet werkt. Dan is dat logischerwijze hoger, dan wanneer hij wel werkt. Dat is het bedrag dat door de wetgever beoogd werd.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde al dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet het inkomen van de vreemdeling niet uitsluit:

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord "beschikken" gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad met verzoeker vast dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. (RVV 1 maart 2016, nr. 163.344)

Men kan dus besluiten dat de bestaansmiddelen van verzoeker en zijn partner volstaan om in hun onderhoud te kunnen voorzien.

Volgens verwerende partij heeft de wetgever nooit de bedoeling gehad om het gezinsinkomen in aanmerking te nemen. Verzoeker herhaalt dat in eerste instantie zijn partner een inkomen heeft, dat dient te volstaan aan wat de wetgever beoogd heeft. Daarnaast toont verzoeker aan dat werkbereid is, en dat het inkomen van partijen enkel maar zal toenemen, zonder daarbij afhankelijk te zijn van verweerster, indien verzoeker over een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden beschikt.

4.

De Staatssecretaris weigerde evenwel het verzoek van verzoeker omwille van het feit dat de bestaansmiddelen van mevrouw LOSSIE onstabiel zouden geweest zijn. Nochtans kan de Staatssecretaris het verzoek niet zomaar afwijzen, zonder een onderzoek te voeren naar de bestaansmiddelen van mevrouw LOSSIE, en de behoeften van gezin. Zo heeft mevrouw L. (...) ook aangetoond dat zij actief naar werk zoekt, doch hier werd geen rekening mee gehouden, (stukken 23 - 27)

Thans heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden al geoordeeld dat werkloosheidsuitkeringen niet door art. 40ter worden uitgesloten:

"De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van een specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

Na beëindiging van de arbeidsovereenkomst zal de Belgische referentiepersoon recht hebben op werkloosheidsuitkeringen. De Raad wijst er op dat werkloosheidsuitkeringen deel uitmaken van het sociaal zekerheidstelsel, als inkomensvervangende uitkeringen gelden en gestoeld zijn op het solidariteitsprincipe door middel van sociale bijdragen op arbeidsinkomsten (door werkgever en werknemer). Het betreffen dus betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd uit eerdere bijdragen van de betrokkene." (RW 13 april 2016, nr. 165.672)

Niet alleen mevrouw L. (...), maar ook verzoeker zelf, is bereid om, indien hij een verblijfsvergunning geniet, fulltime te werken. Het feit dat hij tijdens de procedure, en in het bezit van een vreemdelingenkaart, gewerkt heeft, doet elke twijfel hierover teniet. Verzoeker verdiende ongeveer € 1.250,00 per maand. Verzoeker en zijn partner tonen aan dat zij in hun onderhoud kunnen voorzien met de middelen die zij ter beschikking hebben, en dat zij bovendien allebei bereid zijn om te werken.

Bovendien heeft mevrouw S.L. (...) een bedrag van € 70.000,00 op haar spaarrekening staan, door de verkoop van haar woning. Ook met deze 'buffer' voor financieel moeilijke periodes werd geen rekening gehouden, (zie opnieuw RW 1 maart 2016, nr. 163.344)

De Staatssecretaris heeft geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker (of zijn partner) zou terugvallen op het OCMW. Toch werd het verzoek van verzoeker - onterecht - geweigerd wegens onstabiele inkomsten.

5.

Alles wijst er dus op dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu nagelaten heeft om een behoeftanalyse te maken van het gezin. (art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet) Indien dit gebeurd was, dan was elke twijfel omtrent de behoeften van de heer OMRI en zijn partner uitgesloten. Verzoeker en zijn partner leven immers op een zuinige manier en kunnen voorzien in hun onderhoud met de middelen waarover zij beschikken, zonder daarbij ten laste te vallen van de overheid. Mochtens de inkomsten van mevrouw L. (...) alsnog wegvallen, dan heeft zij nog een bedrag van €70.000,00 aan spaargeld ter beschikking.

Het is duidelijk dat geen rekening gehouden werd met de reële behoeften van het gezin

het feit dat mevrouw L. (...) actief werk zoekt het inkomen van de heer O. (...) zelf de spaargelden van mevrouw L. (...)

de erkenning van de arbeidsongeschiktheid van mevrouw L. (...) juli-oktober 2017 De beslissing van de Staatssecretaris is ongegrond.

6.

Verzoeker is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het centrum van zijn sociale en economische belangen bevindt zich in België.

Verzoeker heeft tijdens zijn legaal verblijf gewerkt, en heeft tevens een integratiecursus gevolgd, (stukken 11-21)

Omdat verzoeker voor zijn komst naar België ruim 15 jaar in Nederland verbleef, ondervond verzoeker geen enkel probleem bij zijn integratie in België. De taal en de cultuur zijn hem goed gekend.

Verzoeker voldoet tevens aan alle andere voorwaarden zoals vereist door de Vreemdelingenwet:

■ *Bijdrage in administratieve kosten*

Verzoeker heeft de bijdrage in de administratieve kosten betaald.

■ *Wettelijk geregistreerd partnerschap*

Verzoeker heeft in 2016 een wettelijke samenwoning afgesloten met zijn partner, mevrouw S.L. (...).

■ *Duurzame en stabiele relatie*

Partijen hebben een duurzame en stabiele relatie. Zij wonen meer dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag samen en onafgebroken in België.

■ *Ongehuwd*

Zowel de heer O. (...) als zijn partner zijn niet gehuwd.

■ *Geen duurzame relatie met iemand anders*

Evenmin hebben geen van beiden een relatie met iemand anders.

■ *Geen familie van elkaar*

De heer O. (...) en zijn partner zijn geen familie van elkaar.

■ *Geen weigeringsbeslissing om te huwen*

Er is geen sprake van een weigering om het huwelijk tussen de heer O. (...) en zijn partner af te sluiten.

■ *Ouder dan 21 jaar*

De heer O. (...) en zijn partner zijn beiden ouder dan 21 jaar.

■ *Voldoende huisvesting*

De woning waarde heer O. (...) met zijn partner wettelijk samenwoont is ruim genoeg om er te slapen, te koken, te eten en te leven. De wijkagent zal dit bevestigen.

■ *Ziekteverzekering*

Verzoekt is titularis van een ziekteverzekering bij de Bond Moyson.

■ *Gezinscel*

Verzoeker en zijn partner wonen wettelijk samen. In realiteit vormen zij een gezinscel: zij eten, slapen en leven samen. Zij kennen elkaars familie, (stuk 28)

In geval de verwerende partij lopende de huidige procedure nog andere argumenten zou aanbrengen op basis waarvan het verzoek van verzoeker tot het bekomen van een langdurig verblijfsrecht dient afgewezen te worden, maakt verzoeker voorbehoud om ook op deze argumenten schriftelijk te mogen antwoorden."

3.2. De verwerende partij antwoordt op het verzoekschrift het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, - De motivatieplicht.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou er geen rekening zijn gehouden met de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, en het feit dat de referentiepersoon actief op zoek zou zijn naar werk. Volgens verzoekende partij is er ook geen behoeftenanalyse gemaakt (er werd geen rekening gehouden met de daadwerkelijke behoeften en inkomsten, het loon van verzoekende partij en de spaargelden van de referentiepersoon).

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motivatieplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van de "motivatieplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het enig middel van verzoekende partij op dit vlak in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon de volgende documenten werden voorgelegd: - Werkloosheidsattest ABVV dd. 04.07.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt voor de periode van januari tot juni 2017, - Attest Nationaal verbond van de Socialistische Mutualiteiten waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is van 31.07.2017 tot 31.08.2017, - Aangifte formulieren van arbeidsongeschiktheid

van 01.09.2017 tot 30.09.2017, en van 01.10.2017 tot 31.10.2017 waaruit een verlenging blijkt, maar nog geen erkenning van de adviserende geneesheer.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om uit voormelde documenten af te leiden dat het niet is aangetoond dat verzoekende partij reeds beschikt over de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen: zij heeft dit slechts voor één maand ontvangen. Voor de beoordeling van de bestaansmiddelen kan aldus enkel worden teruggevallen op de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon van januari tot juni 2017 heeft ontvangen. Wanneer de arbeidsongeschiktheid niet verder wordt toegekend, dan valt de referentiepersoon terug op de werkloosheidsuitkeringen.

In zoverre verzoekende partij thans aangeeft alsnog arbeidsongeschiktheidsuitkeringen te hebben ontvangen voor september 2017, dient verweerder op te merken dat dit niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis werd gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

De beschouwingen van verzoekende partij nopens de hoegrootheid van de ontvangen bedragen sedert januari 2017 kunnen verder niet in rekening worden gebracht. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verzoekende partij dient bij de aanvraag tot gezinshereniging te voldoen aan de voorwaarden gesteld bij art. 40ter, §2, 2de lid Vreemdelingenwet, dat o.m. stipuleert:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat er ook bewijs diende voor te leggen van het actief op zoek zijn naar werk.

De hoegrootheid van de werkloosheidsuitkering is niet relevant.

Hiertoe werd geen enkel bewijs voorgelegd. In de huidige procedure worden hieromtrent stukken voorgelegd doch deze werden niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging overgemaakt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Verzoekende partij houdt met deze regel geen rekening.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging acht het aannemelijk dat de zoektocht naar werk wordt bemoeilijkt door de ziekte van de referentiepersoon, doch wanneer zou blijken dat de arbeidsongeschiktheid niet langer zou worden verlengd, dan zal betrokkene sowieso terugvallen op de werkloosheidsuitkering.

Gezien de arbeidsongeschiktheid van tijdelijke aard is, de referentiepersoon niet afdoende bewijst heden actief op zoek te gaan naar werk en er nog geen verdere ziekteuitkering werd ontvangen, werd terecht vastgesteld dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist overigens niet dat op basis van de voorhanden zijnde documenten de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een correcte beslissing heeft genomen.

Verzoekende partij meent verder dat rekening diende te worden gehouden met loon van verzoekende partij zelf.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn partner.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend. De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf, nu de referentiepersoon ook over zijn/haar inkomsten zou kunnen beschikken.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld. Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).” Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt : - dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt. Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het

bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf. Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing. De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

De beschouwingen van verzoekende partij hieromtrent zijn aldus niet dienstig.

Verder geeft verzoekende partij aan dat er een behoeftenanalyse diende te worden uitgevoerd. Dit is niet correct. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon konden niet in rekening worden gebracht zodat de behoeftenanalyse verder niet meer gemaakt hoeft te worden. De behoeftenanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.

“De behoeftenanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoeftenanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet

werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoeftenanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. 137.774 dd. 02.02.2015)

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftenanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze

ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

Terwijl het uitvoeren van een behoeftenanalyse ex art. 42 Vreemdelingenwet ook niet tot doel heeft de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken.

Art. 42 Vreemdelingenwet heeft tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn aan te doen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat in zoverre verzoekende partij verwijst naar het spaargeld van de referentiepersoon, dit tevens een element is die niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis werd gebracht en waarmee thans dan ook geen rekening kan worden gehouden.

De beschouwingen van verzoekende partij in verband met de integratie, lang verblijf in Nederland en het voldoen aan alle andere voorwaarden, zijn niet dienstig. De voorwaarden dienen cumulatief te worden voldaan, en integratie/lang verblijf kan hieraan geen afbreuk doen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Uit het middel zoals aangevoerd in de synthesesamenvatting blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat kan worden aangenomen dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

De verzoekende partij diende op 7 april 2017 een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van S.L., dit is haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
(...)”*

In samenlezing met artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat haar wettelijk samenwonende Belgische partner S.L. beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volgende documenten voorlegde:

- Een werkloosheidsattest van het ABVV van 4 juli 2017 waaruit blijkt dat L.S. een werkloosheidsuitkering genoot gedurende de maanden januari tot en met juni 2017
- Een attest van het Nationaal verbond Van Socialistische Mutualiteiten van 7 augustus 2017 waaruit blijkt dat de arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon erkend wordt voor de periode van 31 juli tot en met 31 augustus 2017.
- Twee aangifteformulieren van arbeidsongeschiktheid voor de perioden van 1 tot 30 september 2017 en van 1 tot 31 oktober 2017.

De verzoekende partij betwist niet dat zij enkel deze documenten heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat haar partner werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht oordeelt in de bestreden beslissing dat *“Voor de beoordeling van de bestaansmiddelen moeten we dus terugvallen op de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon van januari tot juni 2017 heeft ontvangen. Betrokkene toont hierbij niet aan dat ze actief op zoek is naar werk”*. Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat *“De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”* De verzoekende partij betwist niet dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen werden voorgelegd ter staving van de actieve zoektocht naar werk van haar partner. De onderdelen van het betoog waarin de verzoekende partij doelt op de werkloosheidsuitkeringen van haar partner als bewijs van het bestaan van bestaansmiddelen zijn niet dienstig, nu zij voorbijgaat aan de voorwaarde van het actief zoeken naar werk, die niet is vervuld. Zo doet het verder niet ter zake dat haar werkloosheidsuitkering werd herleid naar een lager bedrag tijdens de periode dat de verzoekende partij zelf een loon uit tewerkstelling verdiende. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is de hoegrootheid van de werkloosheidsuitkering irrelevant.

In zoverre de verzoekende partij wenst dat rekening wordt gehouden met werkloosheidsuitkeringen van na juni 2017, wijst de Raad erop dat het bewijs ervan niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet kan verweten worden deze niet te hebben betrokken in de beoordeling, daargelaten het feit dat een werkloosheidsuitkering overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet slechts in aanmerking kan worden genomen als er ook actief gezocht wordt naar werk.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op de voorwaarde dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het leefloon, komt het betoog neer op wetskritiek. De Raad kan echter enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zelf beoordelen aan de hand van de door de verzoekende partij opgeworpen schending.

In een volgend onderdeel van haar betoog voert de verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met haar eigen inkomsten, waarbij zij onder meer verwijst naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de

vreemdelingenwet het inkomen van de vreemdeling zelf niet wordt uitgesloten wanneer de referentiepersoon over deze middelen beschikt. De Raad kan slechts vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat aan de aanvraag van 7 april 2017, ook niet door middel van actualisaties, stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij zelf over een eigen inkomen beschikt. Zij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten met deze inkomsten geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen of deze niet te hebben betrokken in een behoefteanalyse (zie verder). Het komt de Raad niet toe in het kader van zijn annulatiebevoegdheid de bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van inkomsten van de verzoekende partij zelf te beoordelen en een nieuwe beslissing te nemen. Niets staat de verzoekende partij in de weg om een nieuwe aanvraag in te dienen waarin zij alle relevante stukken bundelt opdat de verwerende partij een nieuwe beslissing zou nemen waarin deze gegevens wel worden betrokken. Het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij wijst op haar eigen loon is om voorgaande reden niet dienstig.

Het feit dat de verzoekende partij aangeeft dat zowel zij als haar partner werkbereid zouden zijn, doet aan het voorgaande geen afbreuk, daargelaten het feit dat deze werkbereidheid niet werd gestaafd voor het nemen van de bestreden beslissing en de verwerende partij er eveneens geen rekening mee kon houden. Ten overvloede wijst de Raad er op dat mocht de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering genieten, dit feit op zich weliswaar inhoudt dat er sprake is van werkbereidheid, maar dat de verzoekende partij conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient aan te tonen dat haar partner actief op zoek is naar werk opdat een werkloosheidsuitkering in rekening mag worden gebracht.

Ook waar de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het bedrag op de spaarrekening van haar partner, kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat aan de aanvraag of bij een actualisatie ervan een stuk werd toegevoegd waaruit blijkt dat S.L. een bepaald bedrag op haar spaarrekening zou hebben staan of dat zij wenst dat rekening werd gehouden met haar spaargeld, zodat de verwerende partij niet verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd en dat niets de verzoekende partij verhindert een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij meent aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van S.L. te voldoen.

De verzoekende partij betwist verder dat geen behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd uitgevoerd waarbij bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening zou zijn gehouden met de behoeften van haar gezin.

Artikel 42, §1, tweede lid van de verzoekende partij bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verwerende partij motiveerde het volgende in de bestreden beslissing:

“Voor de beoordeling van de bestaansmiddelen moeten we dus terugvallen op de werkloosheidsuitkeringen die de referentiepersoon van januari tot juni 2017 heeft ontvangen. Betrokkene toont hierbij niet aan dat ze actief op zoek is naar werk en het dan ook aannemelijk is dat zij hierin wordt bemoeilijkt door haar ziekte. Doch wanneer zou blijken dat de arbeidsongeschiktheid niet langer zou worden verlengd, dan zal betrokkene sowieso terugvallen op haar werkloosheidsuitkering. Gezien de arbeidsongeschiktheid van tijdelijke aard is, dat ze niet afdoende bewijst heden actief op zoek te gaan naar werk en nog geen ziekteuitkering heeft kan er niet worden gesteld dat de referentiepersoon beschikt over stabiele bestaansmiddelen zoals voorzien in artikel 40 ter van de wet. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013)."

De Raad dient de verwerende partij bij te treden waar zij oordeelt dat een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet dient te worden uitgevoerd, nu immers niet werd vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar dat ze volgens de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Zo is de werkloosheidsuitkering die S.L. blijkens de voorgelegde stukken ontving tussen januari en juni 2017 uitgesloten nu geen bewijzen werden voorgelegd van haar actieve zoektocht naar werk. De verzoekende partij betwist niet dat geen dergelijke bewijzen werden overgemaakt in het kader van de aanvraag van 7 april 2017. Verder betwist de verzoekende partij niet dat de arbeidsongeschiktheid van tijdelijke aard is. Het bewijs van een arbeidsongeschiktheidsuitkering lag overigens evenmin voor. De verzoekende partij legde slechts een attest van het Nationaal verbond Van Socialistische Mutualiteiten van 7 augustus 2017 waaruit blijkt dat de arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon erkend wordt voor de periode van 31 juli tot en met 31 augustus 2017 en 2 aangifteformulieren van arbeidsongeschiktheid voor de perioden van 1 tot 30 september 2017 en van 1 tot 31 oktober 2017. Hieruit blijkt niet dat en welk bedrag de referentiepersoon zou ontvangen hebben. De Raad kan samen met de verwerende partij slechts vaststellen dat geen bewijzen van bestaansmiddelen voorliggen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de verwerende partij niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij tenslotte tracht aan te tonen dat zij geïntegreerd is, dat zij het centrum van haar belangen in België heeft en dat zij voldoet aan alle andere door de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden, merkt de Raad op dat zij hiermee geen afbreuk doet aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet aantoonde dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De voorwaarden om aanspraak te maken op een verblijf zijn cumulatief zodat het volstaat dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan om de aanvraag te weigeren. Zelfs al zouden haar beweringen kloppen, dan nog weerleggen zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU